

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 304/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1488/2011, sp. zn. Rvp 1493/2011, sp. zn. Rvp 1494/2011 a sp. zn. Rvp 1495/2011, zastúpenej A., spol. s r. o., B., v mene ktorej koná advokát Mgr. J. H., vo veciach namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 CoE/405/2010 z 30. marca 2011, sp. zn. 15 CoE/134/2011 zo 6. apríla 2011, sp. zn. 1 CoE/26/2011 z 27. januára 2011 a sp. zn. 14 CoE/416/2010 z 1. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1488/2011, sp. zn. Rvp 1493/2011, sp. zn. Rvp 1494/2011 a sp. zn. Rvp 1495/2011, s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1488/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. júna 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE/405/2010 z 30. marca 2011, sp. zn. 15 CoE/134/2011 zo 6. apríla 2011, sp. zn. 1 CoE/26/2011 z 27. januára 2011 a sp. zn. 14 CoE/416/2010 z 1. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu mája 2003 až do júla 2008 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 165,97 € do 995,82 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť rôzne, napr. v 12 mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 1493/2011 a sp. zn. Rvp 1495/2011), v 13 dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1488/2011) a v 10 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1494/2011).

Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu (v prvom prípade sp. zn. Rvp 1488/2011) a v ostatných troch prípadoch prostredníctvom rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom S., a. s., B. (ďalej len „rozhodcovský súd“), (veci vedené pod sp. zn. Rvp 1493/2011, sp. zn. Rvp 1494/2011 a sp. zn. Rvp 1495/2011).

Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, boli notárskou zápisnicou z 29. augusta 2003 (vo veci sp. zn. Rvp 1488//2011) a taktiež rozhodcovskými nálezmi z 18. augusta 2006 (vo veci sp. zn. Rvp 1493/2011), 2. októbra 2009 (vo veci sp. zn. Rvp 1494/2011) a 24. júna 2009 (vo veci sp. zn. Rvp 1495/2011) majúcimi podľa názoru sťažovateľky povahu exekučného titulu, právoplatne zaviazaní na zaplatenie dlhu. Následne boli pred súdnymi exekútormi spísané zápisnice (návrhy) na vykonanie exekúcie a na základe poverení Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) súdni exekútori začali nútený výkon rozhodnutia (exekúciu).

Okresný súd uzneseniami sp. zn. 13 Er 136/2010 z 15. októbra 2010 (Rvp 1488/2011), sp. zn. 21 Er/13/2007 z 27. januára 2011 (Rvp 1493/2011), sp. zn. 8 Er 1187/2009 z 15. októbra 2010 (Rvp 1494/2011) a sp. zn. 10 Er/384/2009 z 15. októbra 2010 (Rvp 1495/2011) exekúcie vyhlásil za neprípustné a zastavil ich. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil prvostupňové uznesenia ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo „vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. V tejto súvislosti vyčítala všeobecnému súdu, že „z vlastného podnetu t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie“, v dôsledku čoho sťažovateľka stratila „právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou“.

V tejto súvislosti ešte okrem iného uviedla, že „ďalším porušením... okresným súdom a krajským súdom..., vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie

dokazovania... bez znalosti vôle účastníkov konania ... V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy... samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne..., ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví...“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 98/06 a III. ÚS 299/07).

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1488/2011, sp. zn. Rvp 1493/2011, sp. zn. Rvp 1494/2011 a sp. zn. Rvp 1495/2011, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označenými uzneseniami sp. zn. sp. zn. 15 CoE/405/2010 z 30. marca 2011, sp. zn. 15 CoE/134/2011 zo 6. apríla 2011, sp. zn. 1 CoE/26/2011 z 27. januára 2011 a sp. zn. 14 CoE/416/2010 z 1. marca 2011, ktorými potvrdil označené uznesenia prvostupňového súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie, porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

2. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Krajský súd v jednom prípade (vo veci sp. zn. Rvp 1488/2011) potvrdil uznesenie prvostupňového súdu, ktorým zastavil exekúciu v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno

vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskej zápisnice, ktorá musí obsahovať náležitosti predpísané v § 41 ods. 2 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), v ktorej chýbal súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, a notárska zápisnica, na podklade ktorej sa sťažovateľka domáhala svojich nárokov proti povinným, nebola spôsobilým exekučným titulom, pretože neobsahovala výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku, pričom osobitné splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je platné, pretože nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú, a následne posúdiť, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému (napr. § 32 a § 33 Občianskeho zákonníka).

Krajský súd ďalej v troch prípadoch (vo veci sp. zn. Rvp 1493/2011, sp. zn. Rvp 1494/2011 a sp. zn. Rvp 1495/2011) rozhodol v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, pričom v nich skúmal prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku).

Z napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 CoE/134/2011 zo 6. apríla 2011 (vo veci sp. zn. Rvp 1493/2011) tiež vyplýva stotožnenie sa s rozhodnutím prvostupňového exekučného súdu, ktorý zastavil exekučné konanie podľa § 58 (súd konal ex offo) a podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, lebo exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Exekučný súd považoval exekučný titul za materiálne nevykonateľný (pretože bol toho názoru, že rozhodcovská doložka v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvorenia neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy) a absenciu tejto vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonaní exekúcie.

Takisto tomu bolo aj vo veci sp. zn. Rvp 1494/2011, kde krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 1 CoE/26/2011 z 27. januára 2011 sa navyše tiež stotožnil s názorom okresného súdu, že vydaný rozhodcovský rozsudok nemohol byť ani spôsobilým exekučným titulom, pretože právny vzťah založený medzi sťažovateľkou a povinným na základe zmluvy o úvere bol správne považovaný prvostupňovým súdom ako vzťah spotrebiteľský a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil na strane 3 až 5; toto odôvodnenie považuje ústavný súd za legitímne a správne.

Napokon aj vo veci sp. zn. Rvp 1495/2011 krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 14 CoE/416/2010 z 1. marca 2011 sa obdobne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil na strane 3 až 5, keď sa stotožnil s názorom okresného súdu, že vydaný rozhodcovský rozsudok nemohol byť ani spôsobilým exekučným titulom, pretože právny vzťah založený medzi sťažovateľkou a povinným na základe zmluvy o úvere bol správne považovaný prvostupňovým súdom ako vzťah spotrebiteľský.

Ústavný súd k tomu poznamenáva, že podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Obdobne tomu tak je aj v prípade nespôsobilosti rozhodcovského rozsudku, ktorý zaväzuje

účastníka konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom.

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 a publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v daných prípadoch aplikoval zákony (predovšetkým príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka) podľa ich obsahu a rozhodoval v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, III. ÚS 48/2011), ústavný súd sťažnosti v týchto častiach odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľka namietala tiež porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čo odôvodnila tým, že postupom exekučných súdov stratila *„právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným začatím núteného výkonu práva, tzv. exekúciou“*.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami súdov prvého stupňa konštatuje, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku, Občianskeho zákonníka, ale aj iných zákonov) a rozhodovali v zmysle už uvedenej ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2011